

turlige Grund, at det, vi nu ere ved, er jo ikke Andet end en Fortsættelse af den samme Behandling, som vi for nogle Uger siden havde. Naar der altsaa ikke dengang blev vedtaget nogen Forandring i Paragraphen om Indenrigsministeriet, saa vilde man jo heller ikke nu kunne stille noget Forslag til en Forandring i Paragraphen om Statsactiverne, da disse 2 Paragrapher samtidigt maae forandres, hvis man overhovedet skulde komme til det Resultat at gjøre noget Forslag til Forandring af disse Paragrapher. Dette vil vistnok komme under Overveelse i Udvalget imellem Finantslovens 2den og 3die Behandling.

Lindberg: Ja, man kan jo vistnok betegne meget forskjelligt, og, naar man tager det Udgangspunkt, som den ærede Ordfører, saa kan man nok komme til det Resultat, at Lauenborgs Overskud kunde være stort; men, dersom vi ville see hen til Folketallet og gjøre en saadan Beregning over, hvorledes det stiler sig, saa vil man komme til et ganske andet Resultat; thi efter Folketællingen i 1845 — det er den sidste, vi kunne beraabe os paa; thi i 1850 foregik der ingen i Lauenborg — havde Lauenborg 46,486 Indvaanere og Danmark 1,350,327. Det er altsaa paa det Nærmeste 30 Gange saamange for Danmark; og altsaa maatte det være billigt, at man maatte kunne forvente, at Danmark skulde i et saadant Forhold som 30 til 1 have Deel i Udgifterne til hvad der vedrører de sælles Anliggender; men naar man nu beregner, hvad Lauenborg yder, nemlig 305,000 Rbd. og tager det 30 Gange, saa naaer man kun til 9,150,000 Rbd.; men derimod er Danmarks Bidrag nu i Virkeligheden efter Finants-Udvalgets § 16 10,706,713 Rbd. 73 ¢, og altsaa er det i Disfavør for Danmark med 1,556,713 Rbd. 73 ¢. Jeg troer derfor, at der kunde være tilstrækkelig Grund til, at Rigsdagen lagde Mærke til, hvorledes Stillingen i det Hele er med vort Finantsvæsen; thi jeg kan ikke see Andet, enten jeg seer paa den ene eller den anden Paragraph, end at jeg stadig maa komme til den Erkjendelse, at det er beregnet saaledes, at det kom-

mer Danmark til Skade, men derimod navnlig Holsteen til Fordeel.

Ordføreren: Ja, naar Lauenborgs Bidrag er 305,000 Rbd., og Kongerigets Bidrag skal være 30 Gange saa stort, saa beløber det 9,150,000 Rbd., men det er langt Mere, end hvad Kongeriget præsterer til de sælles Udgifter. Det maa jo nemlig erindres, at der for Lauenborg ikke er opført nogen Indtægt af de sælles Intrader, ligesom der heller ikke for Lauenborg er opført nogen Deel i de sælles Udgifter.

Lindberg: Ja, men Sagen er den, at Lauenborg har hele Elbtolden og Steatnikertolden; det er en meget stor Sum, nemlig 73,000 Rbd., og den er slet ikke ført over paa de sælles Indtægter. Naar nu dette Beløb havde været opført blandt de sælles Indtægter, og deraf var regnet visse pCt., saa havde Sagen stillet sig anderledes, men det er slet ikke skeet.

Finantsministeren: Saavel af Vittringer, der ere fremførte deels af den ærede Rigsdagsmand, deels af den ærede Ordfører, vil det hørtærede Thing indsee, at det ingenlunde er let at afgjøre, hvorvidt Lauenborg bidrager en passende Deel til de sælles Udgifters Bestridelse eller ikke; men hvad der er det Væsentlige, det er, at en Omordning af dette Forhold slet ikke kan bevirkes ved Finantsloven, idet en Forandring af det noget besynderlige Forhold, hvori Lauenborg staaer og hidtil har staaet, først vil kunne foretages igjennem Fællesforfatningen. Hvad iøvrigt Statsactiverne angaaer, da turde det tildeels berøve paa en Misforstaaelse, naar den ærede Rigsdagsmand antager, at en saa stor Deel af dem skal tilhøre Kongeriget. Naar der hermed skulde være sigtet til de store Udlaan, der ere skete i Kongeriget, saa er det vistnok kun paa en meget indirecte Maade, at man kan sige, at de tilhøre Kongeriget. Hvad der er det Væsentlige, og som maa fastholdes, det er den sælles Statskasse, for hvilken disse Activer ere erhvervede. Naar der t. Ex. er talt om Porcellainsfabriken eller den grønlandske og færøiske Handel, saa maa det erindres, at de Summer, ved hvilke Porcellainsfabriken og de nævnte Handlere ere blevne drevne, ere tagne ud af Statskassen.